

РЕШЕНИЕ

№ 1146

гр. София, 20.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 181, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НАТАЛИ ПЛ. ГЕНАДИЕВА

при участието на секретаря М. АТ. Й.
като разглежда докладваното от Н. ПЛ. Г. Гражданско дело № 20221110168819
по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 8 и сл. ЗЗДН.

Образувано е по молба с правно основание чл. 8, т. 1 ЗЗДН, подадена от Ц. П. К., ЕГН *****, срещу Д. М. Л., ЕГН *****, лице, с което молителката е живяла при условията на фактическо съпругеско съжителство, за извършени от него актове на домашно насилие, като с депозираните три броя уточнителни молби по делото молителката твърди, че актовете на домашно насилие са както следва:

- На 05.12.22г. около 20:00 часа когато молителката е била в дома си, ответника Д. Л. й се е обадил по телефона чрез приложение „Whats App“ от телефонен номер: „.....“, като я е заплашил, че ако нему предоставя финансова помощ ще пострада тя и децата й.

- На 18.12.22г. около обяд в заведение „.....“, находящо се в гр.“, ответника е нападнал молителката, нанасяйки й последователно няколко удара с юмрук в областта на гърба и ръцете.

На Ответникът му връчен препис от заповедта за незабавна защита, като депозира отговор с вх. № 66356 от 10.03.2023г. като не отрича че на 05.12.2022г. около 20:00 часа чрез приложението „Whats App“ е провел разговор с молителката, но оспорва да е отправял заплахи спрямо нея. Твърди се също, че действително на 18.12.22г. страните са се видели в заведение „Макдоналдс“, но оспорва твърденията в молбата, да е удрял молителката, като сочи, че единствено е хвърлил шише вода по нея.

С протоколно определение от 03.05.2023г., производството по делото по отношение на твърдения акт на домашно насилие на 18.12.2022г. е било прекратено на основание чл. 232 от ГПК, поради оттегляне на молбата в тази част от молителката заявено в проведеното по делото открито съдебно заседание, като производството по делото е продължило само досежно твърдения акт на домашно насилие на 05.12.2022г.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

По делото са представени писмени доказателства – декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, в която е описано, че след отказа на молителката да издържа финансов ответника, последния е започнал да отправя непрекъснати закани по телефона и да преследва и децата ѝ.

С уточнителна молба от 30.12.2022г. молителката изрично е заявила, че търси защита само за себе си.

По делото е разпитана свидетелката – И. В.Я. (л. 86 от делото).

Други допустими и относими доказателства по делото не са представени.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Защита по Закона за защита от домашното насилие може да търси всяко лице, което е пострадало от акт на домашно насилие, осъществен спрямо него от лицата, изчерпателно посочени в чл. 3 от закона. Целта на закона е да даде възможност на пострадалите да потърсят защита от съда чрез налагане на съответни мерки за въздействие спрямо нарушителите. В тази връзка, за да се предостави защита на определено лице трябва да се изследва въпроса дали по отношение на него е осъществен акт на насилие по смисъла на чл. 2 от закона от лице по чл. 3 ЗЗДН. Следователно молбата на молителката, следва да се разгледа в следните посоки: дали ответникът попада в някое от хипотезите по чл. 3 ЗЗДН, дали изложените факти могат да се квалифицират като форма на домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН и дали по делото са събрани доказателства, от които с категоричност да се установява тяхното осъществяване.

По допустимостта на производството:

В разпоредбата на чл. 3 ЗЗДН лимитативно е очертан и кръгът от субектите, чиито действия се санкционират от този закон. В настоящия случай със сезираща съда молба се твърди, че молителката и ответника са живяли при условията на фактическо съпружеско съжителство, който факт не спорен между страните е отделен от съда като безспорно обстоятелство с доклада по делото(л. 74 гръб). В този смисъл молителката е активно материално легитимирана да търси защита, а ответникът е пасивно материално легитимиран като лице, срещу което може да се търси защита. Молбата за

защита е подадена от лице, което твърди, че лично е пострадало от акт на домашно насилие, поради което съгласно чл.8, т.1 ЗЗДН е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице. Молителката твърди, че на 05.12.2022г. ответникът е извършил спрямо нея акт на домашно насилие, молбата до съда е подадена на 19.12.2022 г., поради което е спазен преклузивният срок по чл.10, ал.1 ЗЗДН и молбата е допустима.

По основателността на молбата:

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗЗДН „домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство” - съгласно това определение актът на домашното насилие представлява специален деликт, поради което и за него следва да са налице характеристиките на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД: виновност и противоправност на деянието на извършителя.

Към молбата е приложена декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, която обаче не следва да се ползва с формална доказателствена стойност, придадена ѝ по чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН. Посочената разпоредба разглежда декларацията като част от доказателствената съвкупност, при това съпоставена с други доказателства, губи своята предопределена стойност. В настоящето производство не се установи по категоричен и безспорен начин, ответникът да е извършил твърдения акт на домашно насилие. Когато декларацията не може да се ползва от своята доказателствена стойност, молителят следва да проведе пълно и главно доказване. В настоящето производство, въпреки дадените указания, молителят не проведе доказването на твърдението си в степен, която да убеди съда в основателността на молбата ѝ.

Независимо от горното, че в конкретния случай декларация не разполага с формална доказателствена стойност, следва да се отбележи и че в нея не е посочен конкретен акт на домашно насилие, а същата съдържа общи твърдения за отправени обиди и заплахи от страна на ответника към молителката. Следователно в декларацията по чл. 9 от ЗЗДН не конкретизиран акт на домашно насилие описан по време, място и начин на извършване, каквото е изискването на закона.

В хода на производството е разпитана свидетелката– И. В. Я. (л. 86 от делото), приятелка на молителката. В съдебно заседание на 03.05.2020г. свидетелката заявява, че на процесната дата е била в дома на молителката, когато ответника е пишел на молителката съобщения и я обиждал. Сочи, че ответника е звънял молителката, като свидетелката е чула как ответника е заплашвал молителката, че ако не му даде ще пусне неприлични клипове с молителката в социалните мрежи и на семейството ѝ. Показанията на свидетелката не кореспондират с твърденията в молбата, тъй като

свидетелката излага твърдения за изпращана на текстови съобщения, каквито твърдения в молбата липсват. Сочи, че е чула разговор по телефона между молителката и ответника, в които последния я е заплашвал, че ще пусне неприличен клип в социалните мрежи, като отново такива твърдения в молбата липсват. Освен посочените противоречия и доколкото акта на домашно насилие е осъществен по телефона не може с категоричност да се заключи, че участник в разговора е ответника и че именно той е автор на изречените заплахи, които твърди свидетелката да са отправени към молителката.

Предвид изложеното съдът намира, че по делото не се установяват твърдените актове на домашно насилие, поради което молбата по чл. 8, т. 1 ЗЗДН се явява изцяло неоснователна, и като такава съдът следва да я отхвърли и да откаже издаването на заповед за съдебна защита.

По разноските.

С оглед изхода на делото молителката дължи на ответника разноси, но доколкото последният не претендира присъждане на такива, съдът не следва да се произнася в тази насока. Молителката Г. следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса за производството в размер на 25,00 лв. на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молба по чл. 8, т. 1 ЗЗДН с вх. № 283172/19.12.2022 г., депозирана от Ц. П. К., ЕГН *****, срещу Д. М. Л., ЕГН *****, по повод твърдени актове на домашно насилие от 05.12.2022 г., като **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА.**

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН Ц. П. К., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса в размер на 25,00 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в седемдневен срок, считано от връчването му на страните /чл.17, ал. 1 ЗЗДН/.

Съдия при Софийски районен съд: _____